

Han gav sig til i Tankerne at sammenligne hende med den alvorlige, sundt rødmussede Bondepige, som han nys havde været sammen med, og som i sin tarvelige, mørkerøde Kjole syntes ham hundrede Gange smukkere end nogen af disse papegøjepyntede Damer i Silke og Tyll. Han lod sit Blik glide hen over det hele Selskab — lige oppe fra Provstens og Proprietærernes selvglade Skikkelser og ned til Bøndernes tavse Række — og han tænkte paa, hvor forfærdeligt han havde ladet sig føre bag Lyset. Han, der i sin Tid havde troet for bestandig at være flygtet bort fra Kultursamfundets Vederstyggelighed — han var blot her faldet i Armene paa dette Samfunds Vrængebillede. Eller var der ikke her den samme Letfærdighed, det samme Hovmod, det samme Hykleri?

Bordet hævedes . . . og Gæsterne spredte sig i Værelserne. Damerne slog sig ned i Dagligstuen, mens Herrerne samlede sig i Studereværelset for at ryge.

I Døren til Spisestuen mødtes Frøken Ragnhild og Emanuel.

„Velbekomme!“ udbrød hun overgivent og rakte Haanden frem. „De kunde ellers nok have sagt Tak for Mad, synes jeg. Eller finder De maaske ikke, at mit Bord fortjente Ros? . . . Og hvorfor